

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αθήναι, 14-2-2017

Αριθμός ατομικής γνωμοδοτήσεως 35/2017

Αριθμ. πρωτοκ. εγγράφου ερωτήματος 3676/2016 Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ. / διοικήσεως / διευθύνσεως ασφαλίσεως παροχών Ο.Π.Α.Δ..

Περίληψις ερωτήματος: Επί συνδρομής λόγων «περιορισμού» της ασφαλιστικής ικανότητας: Α. Αν η αρμοδιότης της Υπηρεσίας ασκείται αυτεπαγγέλτως. Β. Από πότε επέρχονται τα αποτελέσματα του περιορισμού.

Ερώτημα

1. Στο ανωτέρω έγγραφο εκτίθενται τα ακόλουθα: Με τις διατάξεις των παραγράφων 1β & 2 του άρθρου 19 του ν. 3918/2011 (Α' 31) ορίζεται ότι οι πόροι του Ο.Π.Α.Δ. προέρχονται από τις εισφορές των εργαζομένων σε ποσοστό 2,55 % και του εργοδότη σε ποσοστό 5,1% επί των πάσης φύσεως αποδοχών των δικαιούχων του και στο άρθρο 79 παρ. 10 εδ. 1 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι ο Ο.Π.Α.Δ. για την άσκηση των αρμοδιοτήτων του και για την κάλυψη των λειτουργικών του δαπανών του διαχειρίζεται τους πόρους που προέρχονται από τις εισφορές εργαζομένων σε ποσοστό 2,55 % και τις εισφορές του εργοδότη σε ποσοστό 5,1% που αφορούν στην υγειονομική περίθαλψη των ασφαλισμένων του. Από τις ως άνω διατάξεις προκύπτει ότι η ασφαλιστική ικανότητα των ασφαλισμένων του Δημοσίου τελεί σε συνάρτηση των επιβαλλομένων επί των αποδοχών τους κρατήσεων υπέρ υγειονομικής περιθάλψεως. Στην ερωτώσα υπηρεσία και στις υπηρεσίες των υποκαταστημάτων του Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ. διαβιβάζονται έγγραφα φορέων του Δημοσίου με τα οποία γνωστοποιούνται στοιχεία υπαλλήλων οι οποίοι τελούν σε άδεια άνευ αποδοχών και υπαλλήλων των οποίων η υπαλληλική σχέση ελύθη και συνεπώς δεν καταβάλλεται τακτική

μισθοδοσία (αυτονόητος συνέπεια αυτής είναι η μη καταβολή των ανωτέρω εισφορών). Επειδή πολλοί εκ των ως άνω ασφαλισμένων δεν δηλώνουν τις μεταβολές αυτές της υπηρεσιακής καταστάσεώς των στις αρμόδιες υπηρεσίες του Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ., με αποτέλεσμα να συνεχίζεται η ασφαλιστική των ικανότης, αφού αυτή χορηγείται σε αυτούς εφ' όρου ζωής, η Υπηρεσία προβληματίζεται - και ερωτά - άν προκύπτει αρμοδιότης των άνωθι υπηρεσιών προς αυτεπάγγελτον «περιορισμόν» της ασφαλιστικής ικανότητος αυτών των ασφαλισμένων και, αν ναι, από πότε θα επέρχεται ο περιορισμός αυτός (από 1) την έκδοση της αποφάσεως α) χορηγήσεως αδείας ή β) λύσεως της υπαλληλικής σχέσεως ή 2) από την γνωστοποίησή των στην Υπηρεσία;).

Νομοθετικό πλαίσιο

2. Σύνταγμα της Ελλάδος [έτους 1975 (Φ.Ε.Κ. Α'111)], ως α) μετεφέρθη στη δημοτική με το Β' ψήφισμα της 6^{ης} Μαρτίου 1986 της ΣΤ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων (Α' 24) και β) ανεθεωρήθη με το ψήφισμα της 6^{ης} Απριλίου 2001 της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων (Α' 84). Άρθρο 26: ... 2. Η εκτελεστική λειτουργία ασκείται από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και την Κυβέρνηση. Άρθρο 82: 1. Η Κυβέρνηση καθορίζει και κατευθύνει τη γενική πολιτική της Χώρας σύμφωνα με τους ορισμούς του Συντάγματος και των νόμων. Ο Πρωθυπουργός εξασφαλίζει την ενότητα της Κυβέρνησης και κατευθύνει τις ενέργειές της καθώς και των δημοσίων γενικά υπηρεσιών για την εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής μέσα στο πλαίσιο των νόμων.

3. Β.δ. 665/1962 (Α' 167). Άρθρον 1: 1. Το Δημόσιον υποχρεούται εις υγειονομικήν περίθαλψιν: α) Των τακτικών δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων. ... 2. Η κατά την προηγουμένην παράγραφον περίθαλψις περιλαμβάνει: ... . Άρθρον 3: 1 [ως αντικατεστάθη υπό του άρθρου 3 π.δ. 1223/1981 (Α' 302)]. Διά τας δαπάνας της νοσοκομειακής και εξωνοσοκομειακής περιθάλψεως των μελών των οικογενειών των υπαλλήλων επιβάλλεται κράτησις 1% επί των πάσης φύσεως αποδοχών πάντων των εις το υπ' αριθμ. 665/1982 β.δ. υπαγομένων υπαλλήλων ως και επί των προσθέτων απολαυών και των κατ' αποκοπήν εξόδων κινήσεως αυτών. 2. ... 3. Η συμμετοχή των υπαλλήλων εις τας δαπάνας της περιθάλψεως των μελών των οικογενειών των ορίζεται: .....

4. Αν.ν. 261/1968 (Α' 12). Άρθρον μόνον. 1. Ατομικά διοικητικά πράξεις εκδοθείσαι κατά παράβασιν νόμου ανακαλούνται υπό της Διοικήσεως ελευθέρως και άνευ οιασδήποτε δια το Δημόσιον συνεπειάς εντός ευλόγου από της εκδόσεως αυτών χρόνου. Επιφυλασσομένων των ειδικώς άλλως οριζουσών διατάξεων της κειμένης νομοθεσίας, χρόνος ήσων της πενταετίας τουλάχιστον από της εκδόσεως τών κατά τα άνω ανακλητών πράξεων, εν ουδεμιά περιπτώσει δύναται να θεωρηθή ως μη εύλογος προς ανάκλησιν ανεξαρτήτως τυχόν κτήσεως υπό τρίτων βάσει αυτών οιασδήποτε δικαιώματος.

5. Αστικός κώδιξ [π.δ. 456/1984 (Α' 164)]: Άρθρο 288. Ο οφειλέτης έχει υποχρέωση να εκπληρώσει την παροχή όπως απαιτεί η καλή πίστη, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη.

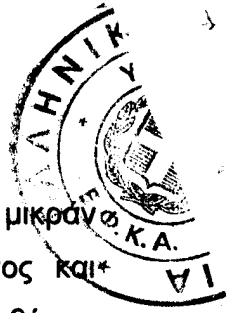
6. Ν. 2084/1992 (Α' 165). Άρθρο 1. Η ασφάλιση στους οικείους φορείς κοινωνικής ασφάλισης και το Δημόσιο είναι υποχρεωτική και καταλαμβάνει τα πρόσωπα κατά την διάρκεια της απασχόλησής τους, επιφυλασσομένων των διατάξεων περί προαιρετικής ασφάλισης.

7. Κυρωθείς με τον ν. 2690/1999 (Α' 45) «κώδικας διοικητικής διαδικασίας». Άρθρο 2 [ως αντικατεστάθη με το άρθρο 5, παρ. 1 ν. 3242/2004 (Α' 102)]. Με την επιφύλαξη του επόμενου άρθρου, τα διοικητικά όργανα οφείλουν να προβαίνουν αυτεπαγγέλτως στις ενέργειες που προβλέπονται από τις ισχύουσες διατάξεις ...

Ερμηνεία διατάξεων

Από τις άνωθι διατάξεις ερμηνευόμενες αυτοτελώς και συνδυαστικώς εν όψει και του όλου νομοθετικού πλαισίου εις το οποίον εντάσσονται, συνάγεται ότι:

8. Η αναγνώρισις και η θεμελίωσις κοινωνικοασφαλιστικών δικαιωμάτων εκ μέρους των εργαζομένων είναι αρρήκτως συνυφασμένη με την εκ μέρους των παροχήν εργασίας και δεν επιτρέπεται η θεμελίωσις τοιούτων δικαιωμάτων εις καταστάσεις κατά τας οποίας δεν παρέχεται εργασία (Ολ.Ελ.Σ. 1401/2012: Ε.Δ.Κ.Α. 2012.978). Η κοινωνικοασφαλιστική σχέσις διατηρεί την αυτοτέλειάν της έναντι της δημοσιουπάλληλικής, παρ' ότι η δευτέρα αποτελεί προϋπόθεσιν αλλά και νομικήν βάση της πρώτης. Συμπίπτουν επομένως α) αι προϋποθέσεις υπαγωγής των υπαλλήλων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. εις την ασφάλισιν και

β) οι όροι δημιουργίας της δημοσιούπαλληλικής σχέσεως, με μίαν μικράν χρονικήν απόκλισιν μεταξύ κτήσεως της δημοσιούπαλληλικής ιδιότητος και υπαγωγής εις την ασφάλισιν του Δημοσίου. Έτεροι δύο προϋποθέσεις υπαγωγής εις την ιδιότητον αυτήν κοινωνικήν ασφάλισιν είναι (α) η ιδιότης του τακτικού δημοσίου υπαλλήλου και (β) η μισθοδοσία από το δημόσιον ταμείον ή από άλλους ειδικούς πόρους (Κρεμαλής: «Δίκαιο Κοινωνικών Ασφαλίσεων» σελ. 125, 126 όπου και νομολογία του Σ.τ.Ε.).

9. Κοινωνικοασφαλιστικά παροχαί α) καλούνται όλα τα υπό των αρμοδίων φορέων λαμβανόμενα μέτρα διά την αα) πρόληψιν, αβ) επανόρθωσιν ή αγ) απλήν μείωσιν των (οικονομικών και βιολογικών) επιπτώσεων από προκαθορισμένους κινδύνους (Κρεμαλής όπ. αν. σελ. 287), θεωρούνται δε γενικώς τα ωφελήματα της κοινωνικής ασφαλίσεως είτε συνίστανται εις χρήμα είτε εις είδος, η χρονική δε διάρκειά των ποικίλλει αναλόγως του είδους αυτών και της φύσεως του υπ' αυτών προστατευομένου ασφαλιστικού κινδύνου. Η χορήγησις ασφαλιστικών παροχών αποτελεί το κύριον έργον της κοινωνικής ασφαλίσεως. Αξίωσις προς παροχήν είναι το δικαίωμα των ησφαλισμένων (αμέσως ησφαλισμένων και μελών της οικογενείας των) να απαιτήσουν από τον φορέα κοινωνικής ασφαλίσεως την χορήγησιν εις αυτούς των προβλεπομένων από τον νόμον παροχών της ασφαλίσεως εν επελεύσει του ασφαλιστικού κινδύνου. Η αξίωσις αυτή γεννάται εφόσον συντρέχουν ωρισμένοι προϋποθέσεις, αι οποίαι διακρίνονται από τον νόμον εις θετικές και αρνητικές. Θετικά προϋποθέσεις είναι: α. Ασφαλιστική ικανότης: Αι κοινωνικοασφαλιστικά παροχαί χορηγούνται μόνον εφ' όσον ο ασφαλιστικός κίνδυνος (ασθένεια, μητρότης, γήρας, θάνατος κ.λπ.) επέρχεται εντός ωρισμένου χρόνου, ο οποίος καλείται χρόνος ουσιαστικής ισχύος της ασφαλίσεως. β. Επέλευσις ασφαλιστικής περιπτώσεως (η ασφαλιστικού κινδύνου), ήτοι του γεγονότος συνεπεία του οποίου επέρχεται διατάραξις της υγείας, της προς εργασίαν ικανότητος και της οικονομικής καταστάσεως των ησφαλισμένων. Ιδιαίτεραν - αυτονόητον - θεμελιώδη προϋπόθεσιν κοινωνικοασφαλιστικών παροχών αποτελεί η εμφάνισις του ασφαλιστικού κινδύνου κατά την διάρκειαν της κοινωνικοασφαλιστικής σχέσεως (προσδοκίας), δηλ. προ της λήξεως του ασφαλιστικού δεσμού

(Κρεμαλής όπ. αν. σελ. 301). Αρνητικά προϋποθέσεις είναι: α. Η επέλευσις της ασφαλιστικής περιπτώσεως να μην οφείλεται εις δόλον του ησφαλισμένου ο οποίος υποχρεούται να καταβάλλη την εις πάντα καλόπιστον επιβαλλομένην προσοχήν και επιμέλειαν προς αποφυγήν τής αα) ασφαλιστικής περιπτώσεως και αβ) επιδεινώσεως της καταστάσεώς του (εν. μετά την επέλευσιν τής ασφαλιστικής περιπτώσεως). β. Να μην έχη παύση ο λόγος χορηγήσεως των ασφαλιστικών παροχών. γ. Να μην έχη παραγραφή η αξίωσις του ησφαλισμένου (Λαναράς: «Η Ασφάλιση στο Ι.Κ.Α.» έκδοσις έτους 2015 σελ. 413 – 414). Ο χρόνος και η διάρκεια καταβολής των κοινωνικοασφαλιστικών παροχών (και ιδίως των εις χρήμα, περί των οποίων είναι αρμοδία η ερωτώσα υπηρεσία) καθορίζεται αναλόγως του δικαιολογητικού λόγου των, η δε λήξις των ταυτίζεται χρονικώς με την απώλειαν των προβλεπομένων διά την χορήγησιν των προϋποθέσεων (Κρεμαλής όπ. αν. σελ. 364).

10. Μέχρις ενάρξεως ισχύος του κώδικος διοικητικής διαδικασίας (Κ.Δ.Δ.) η αρμοδιότης αυτεπαγγέλτου ενεργείας της δημοσίας διοικήσεως δεν προεβλέπετο ρητώς από ειδικήν διάταξιν του Συντάγματος ή του νόμου, αλλά είχε επανειλημμένως αναγνωρισθή και εφαρμοσθή από την νομολογίαν (ad hoc αιτιολογική έκθεσις Κ.Δ.Δ.). Η ασκουμένη από τας δημοσίας υπηρεσίας διοικητική – εκτελεστική - λειτουργία εκτελεί και τας ιδικάς της αποφάσεις. Προ της ενάρξεως ισχύος του Κ.Δ.Δ. η αρμοδιότης αυτή, καλουμένη και προνόμιον, σαφώς προέκυπτεν από το σύνολον των διατάξεων αι οποίαι προσδιορίζουν τον σκοπόν της δράσεως της δημοσίας διοικήσεως, αφού η θεραπεία του γενικού συμφέροντος (το οποίον ισούται με το δημόσιον συμφέρον) δια να επιτευχθή αποτελεσματικώς πρέπει να είναι έγκαιρος, δηλ. να ενεργήται ταχέως. Το προνόμιον της αυτεπαγγέλτου ενεργείας εξυπηρετεί τον σκοπόν της ταχείας δράσεως, με την επέλευσιν σπουδαίου νομικού αποτελέσματος. Δηλαδή καθιστά νόμιμον την άμεσον εφαρμογήν του περιεχομένου της διοικητικής πράξεως, την καθιστά δηλ. εκτελεστήν (Τάχος «Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο» τρίτη έκδοσις σελ. 56, 337, 338 όπου και νλγία του Σ.τ.Ε.). Ήδη εκ της διατάξεως του άρθρου 2 του Κ.Δ.Δ., ως κατά τα ρηθέντα ισχύει, συνάγεται ότι: Τα διοικητικά όργανα εκτελούν τας πράξεις των με ιδικά τους μέσα. Δηλαδή η διοικητική αρμοδιότης ασκείται,

κατά γενικόν κανόνα, αυτεπαγγέλτως, χωρίς μεσολάβησιν του δικαστού τόσο εν τη ασκήσει δεσμίας αρμοδιότητος όσον και εν περιπτώσει διακριτικής ευχερείας (ad hoc αιτιολογική έκθεσις Κ.Δ.Δ.). Εφόσον λείπει αντίθετος ρητή διάταξις του νόμου, ισχύει ο κανών της οίκοθεν και προς το δημόσιον συμφέρον ενεργείας των διοικητικών αρχών (Τάχος όπ. αν. όπου και νομολογία του Σ.τ.Ε., Κατράς «Ερμηνεία Κώδικος Διοικητικής Διαδικασίας» σελ. 8). Με άλλας λέξεις η δημοσία διοίκησις πραγματώνει την βούλησίν της μόνη της, δηλ. αυτοδικούσα, εις αντίθεσιν με την άσκησιν των δικαιωμάτων των ιδιωτών, δια τα οποία απαγορεύεται, κατά κανόνα, η αυτοδικία (Τάχος όπ. αν.). Ειδικώτερον, όπου δημιουργείται αυτεπάγγελτος αρμοδιότης των ασφαλιστικών οργάνων προς χορήγησιν ασφαλιστικών παροχών, η γνώσις της συνδρομής των νομίμων προϋποθέσεων (μεταξύ των οποίων και η ασφαλιστική ικανότης) δύναται να έχη οιανδήποτε προέλευσιν, είτε δηλ. από ατύπους ενεργείας του ησφαλισμένου είτε από ανακοινώσεις τρίτων (Κρεμαλής όπ. αν. σελ. 310). Διά την ταυτότητα του νομικού λόγου τούτ' αυτό ισχύει και προκειμένου περί ανακλήσεως (ήτοι διακοπής, παύσεως, λήξεως, «περιορισμού» εν πάση περιπτώσει) της ασφαλιστικής ικανότητος.

11. Ανάκλησις ατομικής διοικητικής πράξεως σημαίνει εξαφάνισίν της (Τάχος όπ. αν. σελ. 399). Κατά τας περί ανακλήσεως των διοικητικών πράξεων γενικής αρχάς, αι παράνομοι (ελαττωματικά) διοικητικά πράξεις είναι δυνατόν να ανακληθούν λόγω αντιθέσεως προς τον νόμον, ήτοι τας νομίμους προϋποθέσεις εκδόσεως των (Τάχος όπ. αν. σελ. 404) εν πάση περιπτώσει (δηλαδή και αν ακόμη δεν συνέτρεξεν υπαιτιότης του ενδιαφερομένου ως προς την έκδοσιν αυτών) εντός ευλόγου χρόνου, ο οποίος κρίνεται, εκάστοτε, αναλόγως των συνθηκών της συγκεκριμένης περιπτώσεως και ο οποίος, πάντως, ελλείψει αντιθέτου ρητής διατάξεως, είναι πέντε τουλάχιστον έτη από της εκδόσεως της ανακλητέας πράξεως κατά την αμέσως άνωθι διάταξιν (Σ.τ.Ε. 994/1998: Ε.Δ.Κ.Α. 1998.556, Σ.τ.Ε. 3408/1999: Δι.Δίκη 2001.1317). Δεν επιτρέπεται μετά πάροδον ευλόγου χρόνου η ανάκλησις ευνοϊκών διά τους ησφαλισμένους πράξεων των ασφαλιστικών οργανισμών έστω και παρανόμων, από τας οποίας οι ησφαλισμένοι απέκτησαν καλοπίστως δικαιώματα. Η καλή πίστις του

αποφραζόμενου από την πράξιν κωλύει την ανάκλησιν μόνον μετά την πάροδον του ευλόγου χρόνου (Τάχος όπ. αν. σελ. 400 όπου και νομολογία του Σ.τ.Ε.). Η εφαρμογή της αρχής αυτής τελεί υπό την βασικήν προϋπόθεσιν ότι αι εν λόγω πράξεις εξεδόθησαν χωρίς να υπάρχη κακόπιστος συμπεριφορά (ενέργεια ή παράλειψις) του ωφεληθέντος ησφαλισμένου έναντι του συγκεκριμένου οργανισμού κοινωνικής ασφαλίσεως (Σ.τ.Ε. 17/1997: Ε.Δ.Κ.Α. 1997.282, 3408/1999, 668/2000: Δι.Δίκη 2001.1317, 1319). Η πράξις της ανακλήσεως ευμενούς παρανόμου διοικητικής πράξεως πρέπει να εκδίδεται και να κοινοποιήται εις τον καλόπιστον ησφαλισμένον εντός ευλόγου χρόνου, εάν δε (η πράξις της ανακλήσεως) εξεδόθη μεν εντός ευλόγου χρόνου, εκκοινοποιήθη όμως εις τον ησφαλισμένον μετά την πάροδον του χρόνου αυτού, είναι ακυρωτέα ως αντίθετος προς τας αρχάς της ασφαλείας του δικαίου και της προστατευομένης εμπιστοσύνης (Σ.τ.Ε. / Ολομ. 602/2003: Ε.Δ.Κ.Α. 2003.100). Η ανάκλησις των παρανόμων πράξεων, η οποία χωρεί διά λόγους νομιμότητος (Σπηλιωτόπουλος «Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου» 14^η έκδοσις υπ' αριθμ. 177, σελ. 186), ανήκει εις την διακριτικήν ευχέρειαν της διοικήσεως (Σπηλιωτόπουλος όπ. αν. υπ' αριθμ. 179, σελ. 188), κατά κανόνα τας εξαφανίζει εξ υπαρχής και ανατρέχει εις τον χρόνον εκδόσεώς των (Σ.τ.Ε. 15/1978, 3667/1993, Σπηλιωτόπουλος όπ. αν. σελ. 190). Ειδικώς όμως προκειμένου περί παρανόμων πράξεων με τας οποίας - ή βάσει των οποίων - είχαν χορηγηθή περιοδικαί παροχαί, η ανάκλησις ενεργεί δια το μέλλον και υπό την προϋπόθεσιν ότι από της εκδόσεως των ανακαλουμένων αυτών πράξεων δεν παρήλθεν, εν όψει των εκάστοτε συντρεχουσών συνθηκών, εύλογον χρονικόν διάστημα (ΣτΕ 2655/1990, 859/1998), αποκλειομένης της αναζητήσεως των καλοπίστως εισπραχθεισών παροχών μετά την πάροδον ικανού χρόνου από της εισπράξεως άν ο καλοπίστως εισπράξας αποδείξη ότι η επιστροφή των θα έχη απροβλέπτους και δυσμενείς δια την διαβίωσίν του συνεπειάς [αλλά και εις την περίπτωσιν αυτήν η ανάκλησις ενεργεί αναδρομικώς εάν ο διοικούμενος είχε δόλον, οπότε η αναζητήσις των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών είναι θεμιτή (Σπηλιωτόπουλος όπ. αν. όπου και νομολογία του Σ.τ.Ε.)].

12. Από τα εκτεθέντα συνάγεται ότι εις τας περιπτώσεις του ερωτήματος διοικητική αρμοδιότης πρέπει να ασκείται αυτεπαγγέλτως επί σκοπώ «περιορισμού» της ασφαλιστικής ικανότητος των περί των ασφαλισμένων. Ορθώς επομένως η ερωτώσα υπηρεσία διά του – ανηρτημένου εις το διαδίκτυον - υπ' αριθμ. πρωτ. 32685 από 23-10-2014 γενικού εγγράφου της επισημαίνει την αρμοδιότητά της να διενεργή αυτεπαγγέλτως σχετικούς μηχανογραφικούς ελέγχους και να διασταυρώνη τα υπ' αυτής κατεχόμενα (εν. με υπάρχοντα εις άλλας αρμοδίας υπηρεσίας) στοιχεία και την υποχρέωσιν των αμέσως ασφαλισμένων να την ενημερώνουν εγκαίρως διά μεταβολάς των ιδίων και των (εμμέσως ασφαλισμένων) μελών της οικογενείας των (αφού αι μεταβολαί αυτά ασκούν επιρροήν εις την ασφαλιστικήν των κατάστασιν και ικανότητα), δοθέντος ότι η (γενική) αρχή της καλής πίστεως (η οποία επιβάλλει την άνωθι ενημέρωσιν) πρέπει να χαρακτηρίζη όχι μόνον την συμπεριφοράν των κοινωνικοασφαλιστικών οργανισμών προς τους ασφαλισμένους των αλλά και εκείνην των ασφαλισμένων προς τους οργανισμούς αυτούς (Σ.τ.Ε. 837/1982, 2905/1981, 2557/1968, 545/1965, 2360/1960). Η υποχρέωσις των ασφαλισμένων διά καλόπιστον συμπεριφοράν απορρέει από την γενικήν αρχήν του άρθρου 288 Α.Κ. (Κρεμαλής όπ. αν. σελ. 301), αφού η αναφορά εις γενικάς αρχάς του ιδιωτικού δικαίου (ως αυτή της καλής πίστεως) επιτρέπεται όταν αι αρχαί του δικαίου των κοινωνικών ασφαλίσεων δεν αρκούν διά να συμβιβασθή η διατύπωσις με τον σκοπόν του νόμου (Κρεμαλής όπ. αν. σελ. 48 όπου και νομολογία). Ο περί ου ο λόγος «περιορισμός» της ασφαλιστικής ικανότητος ανατρέχει χρονικώς εις την έκδοσιν της αποφάσεως περί χορηγήσεως της άνευ αποδοχών αδείας και την λύσιν της υπαλληλικής σχέσεως, αφού εις αμφοτέρας τας περιπτώσεις πρόκειται περί (ασκουμένης κατά διακριτικήν ευχέρειαν) ανακλήσεως ατομικής διοικητικής πράξεως ελαττωματικής (παρανόμου), το στοιχείον δε της παρανομίας (ελάττωμα) έγκειται εις την υπό του ασφαλισμένου παύσιν παροχής εργασίας, η παροχή της οποίας (εργασίας) αποτελεί, ως ερρέθη, το θεμέλιον της κοινωνικοασφαλιστικής σχέσεως και τον λόγον χορηγήσεως ασφαλιστικών παροχών και δεν επιτρέπεται η θεμελίωσις τοιούτων

δικαιωμάτων εις καταστάσεις, ως αυταί του ερωτήματος, κατά τας οποίας δεν παρέχεται εργασία.

Απάντησις

13. Εν όψει τούτων, ο «περιορισμός» της ασφαλιστικής ικανότητος πρέπει να διενεργήται αυτεπαγγέλτως και να ανατρέχη χρονικώς εις την α) έκδοσιν της αποφάσεως περί χορηγήσεως της άνευ αποδοχών αδείας του υπαλλήλου και β) λύσιν της υπαλληλικής σχέσεως.-

Ο πάρεδρος του Ν.Σ.Κ.

Αντώνης Παπαγεωργίου

